

נחמד לראות שהם חשים שיתוף בנושא המכבים, אך מעניין כיצד הצליח הגרפיקאי שלהם להפוך את טל ברודי דומה לכיכך לפריד אל אטראש...

חזון אחרית הימים של המפד"ל

הדור הצעיר של המפד"ל מפעיל הרבה יוזמה ודימיון. הסיסמה היא כנראה: כל מה שמתלווה אליו התואר "צעיר" - חייב להיות ליבראלי יותר, מתקדם יותר, מוכשר יותר - השאלות מן התדמיות של "הדור הצעיר" במפלגות אחרות בארץ ובעולם.

אלא שבמפד"ל, מסתבר, קורה ההיפך. הטון השתנה אמנם, אך התוכן לא זו בלבד שלא השתנה, הוא נעשה חריף יותר, קיצוני יותר.

ביום ו' הוקדש עמוד שלם בגיליון השבת של חרוב (ראה מחירון) לתשקיף מדעייבידיוני של המפד"ל על ישראל של העתיד.

במתכונת של עתון עתידני, מדגימים לנו הצעירים את העתיד האיום והנורא המצפה לנו ח"ו אם ייעלם המפד"ל מן הנוף הקואליציוני.

הצרה היא, שה"אוימים" נשמעים ברובם כהתגשמות חזון אחרית הימים של כל ליבראלי-חילוני-ישראלי-בינוני. אפשר בנקל להפוך את מטרת הברית ולראות בהם תעמולה מוצלחת בעד הוצאת המפד"ל מן הממשלה ולקראת הקמתה של מדינה דמוקרטית ליבראלית, המבטיחה חופש דת ומצפון לאורחיה.

חלק מן הכותרות מדברות בשם עצמן:

"תהיה תחבורה ציבורית מלאה בשבתות".
"יגדל מספר נישואי התערובת ויונהגו נישואים אזרחיים.

"נמל אשדוד יתחיל לפעול שבעה ימים בשבוע".
"חיילי צה"ל יזכו סופסוף לבחור במזון הנראה להם (שני מטבחים במחנות צה"ל).

"יבולת הרישום לפי דת ולאום בפנקסי מירשם האזרחיים.

"העתון" מסתיים בשאלה (באותיות ענק): "האם במדינה כזאת ברצונך להיות?"
לא נותר לי אלא לענות: כן, הלוואי, אי"ה.

זושות ל"ע (מערב 19.4.77)

טכסט מצומצם בתוך עיגול שחור ועבה מוקף במסגרת מרובעת דקה. המודעה מדגימה את הכוח הסוגי-טיבי ואת הערך הסמלי שבצורה הגראפית: אינך קורא את האותיות הקטנות אלא את הגדולות בלבד. זה נראה סולידי, מאונן, לא יוצר אנטגוניזם. מודעה מאוזנת של אנשים מאוזנים, הטוענים למצע מאונן ואמין, זמוכנים כנראה להתאון עם כל אחד (כמעט). כאן מדברת הצורה, לא המילים.

ג' (מערב 22.4.77)

מודעה משעממת וחסרת דימיון שואלת אותנו "איך נישאר יהודים" ומדגימה את הסכנות האורבות לנו לגבי תחום רגיש ש"עובד" על כולם: ילדינו הרכיבים. אם מתאמצים בכל-זאת לקרוא גם את האותיות הקטנות יותר, אפשר להתפעל מחוסר ההגיון וחוסר כל חוש מציאות בקרב תועמלני אגודת ישראל. הם פותחים ברשימת הרעות החולות של המדינה (המוסכמות על כולם): חברה מתפוררת, כלכלה מתמוטטת, שחיתות, בעיות בטחון וכו' - ועוברים מכאן לניסוח עקרון ההירארכיה בבעיות המדינה: "והגרוע מכל - מי יודע אם בדור הבא נהיה יהודים?!"

ולו גם לפי הגיונם שלהם - השאלה המשתמעת מתוך רשימת האסונות שבראש המודעה היא קצת אחרת: "מי יודע אם בדור הבא נהיה קיימים?"

לפי האופן שבו הם מציגים את המצב, ולפי הסדרון של כל הצעות מעשיות לשיפור המצב, התשובה על שאלה אחרונה זאת נשמעת מפתידה.

בחיכוש אחר המצע האבוד

לא, הפעם לא בעניין ד"ש. במודעת ענק של הליכוד (בהארץ, 22.4) גרושה בטכסט, במיספרים ובטעיפים, מעט אותיות גדולות והרבה אותיות קטנות, מנסה הליכוד להזכיר לבוחר כי להם דווקא כן יש מצע. אפילו ארוך. הערה קטנה בשוליים (באותיות גדולות!): מסבירה, כי כל הטכסט הצפוף שלמעלה (באותיות קטנות...) הוא

רק חלק מתוך המצע הנה. רק ארבעה ראשי פרקים. אלא שמי בכלל טורח לקרוא אותיות קטנות. אנחנו הרי מאמינים להם (למעשה יכלו גם להעתיק את ספר הטלפונים).

אשרי המאמין. כי מי שיטרח בכל זאת לקרוא, ימשיך ויהפש את המצע בתיך עיסת ההכללות הנדושות והמוכרות.

לשמוח ביום הזיכרון (ידיעות)

מקוצר זמן (עוד פחות מחודש!) נשכחת אפילו הרגיי שות המיוחדת של הליכוד לחללי מלחמות ישראל. בבוקר יום הזכרון מפרסמת מחל מודעה גדולה המזמינה אותנו, לא פחות ולא יותר, "לשמוח בעיניים פקוחות" - כי הליכוד הוא כח והשלטון הוא עניין לכו.

סיגנון העולם הזה (2068)

מור, אבל מודעות של מפלגות שונות המתפרסמות בהעולם הזה, משקפות קצת יותר שאר רוח, מקוריות ודימיון-פירטומאי מן היבול הממוצע. נראה שנעשה מאמץ מיוחד להגיע אל "קהל מיוחד". אלא שבין השיטין של מאמץ זה ניתן לראות כיצד משתקפת תדמיתם של קוראי העולם הזה - בעיני הליכוד, המערך ואחרים.

הליכוד מפרסם מודעה מעניינת המכילה צילום של "מסיבה שנגמרה" - כפי שנושא זה מצטיין בעיני הקוראים: בקבוק וויסקי הפוך, הרבה בדלי סיגריות, לצד התמונה טכסט קצר, קיצבי, נשמע כמו ניסיון להשתלב בסגנונו של העתון, אלא שהדמגוגיה הבוטה והחיקוי המאולץ מעוררים חיוך.

המערך מגדיל לעשות ב"אנדרוגינוס 77" שלו. עמוד שלם מכוסה ציור בסיגנון ארט-נובו המראה שני אנדרוגינוס ערומים ושטניים (שלא העיזו כנראה לפרסמם (בשום עתון אחר) מלווה בטכסט בסיגנון "אנחנו החברה" שנועד להסביר כי התכונות הפסיכולוגיות המשונות המוד-גמות בציור מיוחסות למפלגה יריבה.

עוד אחת מאותן מודעות שניתן לשלוף אותן לכל כיוון, כולל לכיוון המפרסם עצמו, על ידי שינויים קלים בטכסט, והחלפת סמל המפלגה החותמת (והמשלמת).

אנשי של"י בואו נתווכח (מס' 2)

"קול נטו לשלום?"

נכון שמי שמצביע למערך מצביע גם בעד הנצים ובכלל מיהם היונים שלהם? יגאל אלון?
נכון שמי שמצביע בעד מפ"ם אינו מבטיח דווקא את כניסתם של אנשי מפ"ם לכנסת.
נכון שלובה אליאב הוא יונה.
אבל!!!

אתם סרבתי לחתום על הסכם עודפים איתנו ולכן יש סכנה שאלפי קולות של מצביעים עבורכם יוסיפו מנדאט לליכוד או למערך (חוק באדר-עופר) וכך: קול הנטו לשלום, הוא לא כל כך נטו.
שתי שאלות לנו אל אנשי של"י

- 1) למה לא תחתמו על הסכם עודפים איתנו? עם מי כן תחתמו על הסכם עודפים?
2) האם אין בהחלטה זו ללמד משהו על הדרך של של"י אחרי הבחירות?

את הויכוח עם של"י נמשיך לנהל בצורה הוגנת. לא עניתם על הקריאה לויכוח ענייני ובמקום זה פורסמו חרופים והשמצות זולות נגדנו.

אילו היתה בהאשמות שלכם על אלימות בכפרים הערביים אמת כלשהי הייתם מזדרזים לפרסם בעתונות פרט עובדתי זה או אחר. אלא שאין הדבר כך. בדקנו. אין בהן אמת.

אחרי ה-17 במאי בא גם ה-18 בו.

בישראל של 1977 דרושה אופוזיציה שוחרת-שלום ושמאלית לוחמת. אל תשגו באשליות לגבי המערך והברית איתו. המערך הוא המערך של פרס דיין ויגאל אלון (זה מתכנית אלון). אחרי ה-17 במאי בא ה-18 בו.

האם כולכם רואים בחזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון יריב? ואילו במערך - בניברית אפשריים?

איננו רואים בכם אויבים. יש בינינו חילוקי דעות. אין ספק. היינו רוצים ללכם יחד. אבל כלום תוכלו לומר בפה מלא שכל הנהגת של"י רואה את עצמה כאופוזיציה?

האם משותפת לאנשי של"י כולם ההכרה שצריכה להיות אופוזיציה שמאלית מאוחדת למדיניות השלטון ולליכוד הימני?

שימו לב לכיוון המתהווה בתוך המחנה שלכם.

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון
המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח) פנתרים שחורים
חוגי ציבור יהודים וערבים

